

Arrest

nr. 143 169 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 9 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 mei 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 27 mei 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.09.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer [D. H.] ([R.R. ...], die over verblijfsrecht beschikt in België, de Nederlandse nationaliteit heeft en dat zij wettelijk samenwonen sinds 21.11.2012. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Het staat de partner van betrokkene vrij haar naar haar land van herkomst te vergezellen. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Ook het feit dat zij intussen samen een kindje hebben, [D. F. D.] ([R.R. ...], vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Deze verplichting houdt een eventuele tijdelijke scheiding in, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het kindje van betrokkene kan haar moeder vergezellen. Bovendien stellen we vast dat betrokkene geen geboorteakte van haar dochter voorlegt, wel een Nederlands paspoort en een Belgisch bewijs van identiteit, en dit kan niet volstaan om de afstamming op afdoende wijze aan te tonen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Bovendien dienen we op te merken dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM daar deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene wordt dus niet gescheiden van haar partner en kind. Betrokkene dient de geëigende procedure te volgen om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, zoals hierboven vermeldt.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij recht heeft op omgang met haar kind, ontleend aan het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad d.d. 17.01.1992. Dit recht op omgang wordt echter niet geschonden daar deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tenslotte haalt betrokkene aan dat ze zwanger is en bijgevolg in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. We stellen echter vast dat betrokkene bevallen is op datum van 28.10.2013 waardoor ze zich dus niet meer kan beroepen op haar zwangerschap.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...] Eerste onderdeel.

Verzoekster wenst te verwijzen naar drie (ver)gelijk(bar)e dossiers:

- 1. MV heeft een zoontje, C, ° 9 augustus 2006 te Antwerpen. Het kind werd erkend door R, in het bezit van een identiteitskaart voor Vreemdeling. De relatie tussen verzoekster en R is nu beëindigd. Verzoekster zorgt nu alleen voor haar zoontje C. - [OV ...]*
- 2. LT W is op 20 februari 2010 gehuwd met AB, van Ethiopische nationaliteit, [RR ...] en in het bezit is van een verblijfskaart B geldig tot 15 sept. 2013. Verzoekster woont samen met zijn echtgenote. Verzoekster is tevens vader van hun gemeenschappelijk kind, N, ° 26 april 2010. - [OV ...]*
- 3. EK is zwanger bij het opstarten van de procedure en tijdens de procedure bevalt ze van een kind met wettig verblijf. De vader is in het bezit van een IK voor vreemdeling. - [OV ...].*
- 4. VE heeft uit zijn relatie met SV, ° Luanda op 23 januari 1984 van Nederlandse nationaliteit een dochtertje, C, ° Rotterdam op 27 mei 2007. Bijgevolg is VE vader van een Nederlands kindje dat regelmatig in ons land verblijft. VE heeft een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. [OV ...].*

In al deze opgesomde casussen wordt artikel 8 EVRM aangehaald als buitengewone omstandigheid en als grond van de zaak en in al deze gevallen wordt er verblijf toegekend aan de aanvragers die ouder zijn van een kind met wettig verblijf.

In onderhavig geval worden de buitengewone omstandigheden niet aanvaard alhoewel zij gelijk zijn aan de dossiers hierboven vernoemd.

Wanneer de DVZ in een dossier gunstig beslist dan schrijft ze de gemeente aan om de aanvrager uit te nodigen voor afgifte van de verblijfstitel. Er wordt dan geen beslissing betekend aan de aanvrager. Enkel in gevallen waarbij de beslissing een weigering van verblijf betreft wordt een beslissing betekend. Verzoekster merkt op dat de beslissingen in de 3 dossiers zich beperken tot het overmaken van instructies aan de gemeente om de verblijfskaart uit te reiken, zonder enige motivering. Verzoekster heeft daarom de OV nummers van de drie dossiers meegedeeld.

Al de nodige informatie om de schending van het gelijkheidsbeginsel vast te stellen wordt door verzoekster overgemaakt.

Dit betekent dat gelijke dossiers niet gelijk behandeld worden. De bestreden beslissing schendt bijgevolg het gelijkheidsbeginsel. Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen principe dat iedere burger gelijke rechten en een gelijke behandeling in gelijke gevallen toekent.

In onderhavig geval is er duidelijk sprake van een schending van dit principe.

Tweede onderdeel.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster artikel 8 EVRM niet kan invoeren als buitengewone omstandigheid omdat een tijdelijke verwijdering niet in disproportionaliteit staat tav het recht op gezinsleven. Overeenkomstig artikel 8 lid 2 EVRM dient er omstandig gemotiveerd te worden

en dient er geoordeeld te worden op een wijze die redelijkerwijze evenredig is met het nagestreefde doel.

In casu is er wel degelijk sprake zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd:

Verzoekster is onlangs bevallen en zou met een zeer jong kindje een verre reis moeten maken. Dat op zich is al een risico.

Bovendien is de partner van verzoekster Nederlander terwijl verzoekster van Guinee is. De partner en hun kind zouden zich dan tijdelijk moeten vestigen in een land dat niet het hunne is. De partner werkt en kan niet zomaar zijn werk voor maanden verlaten om verzoekster bij te staan.

Al deze nadelen zijn moeilijk te herstellen zelfs bij een tijdelijke afwezigheid uit België. De afweging werd niet voldoende gemotiveerd. Er werd niet ingegaan op de specifieke situatie van dit gezin. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

Derde onderdeel.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de afstamming niet vaststaat omdat er geen geboorteakte werd voorgelegd, terwijl ook in de beslissing het rijksregisternummer van het kind wordt vermeld en duidelijk wordt gesteld dat verzoekster moeder is geworden van F.. Er wordt tevens in de bestreden beslissing gesteld dat als bewijzen van afstamming enkel een Nederlands paspoort en een Belgisch bewijs van identiteit werden voorgelegd terwijl bij het inleidend verzoekschrift een erkenningsakte werd overgemaakt. Bovendien is de DVZ moedwillig wanneer ze stelt dat er geen geboorteakte werd overgemaakt aangezien er een verlenging van het bevel om het grongebied te verlaten werd bekomen op basis van de geboorte van haar kind op voorlegging van de geboorteakte.

De bestreden beslissing is tegenstrijdig en schendt bijgevolg het motiveringsbeginsel.”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zo duidt verweerder dat verzoekster niet aantoonbaar waarom de relatie die zij heeft met een Nederlandse onderdaan haar verhindert de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, waarbij hij erop wijst dat de verplichting de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland enkel een tijdelijke scheiding tot gevolg heeft en het de partner ook vrijstaat verzoekster hierbij te vergezellen. Ook het gegeven dat verzoekster en haar partner een kind hebben wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid, omdat de verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt en ook het kind verzoekster kan vergezellen. Ten overvloede wordt hierbij verder nog gesteld dat ook geen geboorteakte voorligt en aldus de afstamming niet afdoende is aangetoond. De ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM indien de reguliere procedure dient te worden gevolgd wordt vervolgens niet weerhouden, omdat de verplichting deze reguliere procedure te volgen geen breuk in de familiale relaties betekent, maar

enkel een eventuele tijdelijke scheiding en niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. Hierbij wordt verder gesteld dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van deze verdragsbepaling vallen.

Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat verweerder omtrent bepaalde elementen die haar (gezins)situatie kenmerken en die door haar als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet heeft gemotiveerd. Verzoekster geeft nog aan dat de afweging die werd gemaakt tussen de wettelijke vereiste de aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen en de gezinsbelangen niet afdoende werd gemotiveerd, doch de Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verzoekster in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder de ingeroepen elementen betreffende het gezinsleven in België niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheden en dit op een wijze dat zij op nuttige wijze kan afwegen of het zinvol is tegen deze beslissing in rechte op te komen. Uit de motieven van de bestreden beslissing dient niet te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). De Raad merkt ook op dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig verweerder evenmin een motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat evenmin zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Verzoekster toont verder een tegenstrijdigheid in de motivering zelf nog niet aan waar zij wijst op het gegeven dat zij naar aanleiding van haar inleidend verzoekschrift en in het kader van een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk een geboorteakte heeft overgemaakt, terwijl in de thans bestreden beslissing wordt gesteld dat zij geen geboorteakte heeft overgemaakt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandig-

heden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekster is van mening dat een terugkeer naar het land van herkomst om via de reguliere procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen wel degelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haren hoofde zal inhouden en zal leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij geeft hierbij enerzijds aan dat zij onlangs is bevallen en dat een verre reis ondernemen met haar zeer jonge kind op zich reeds een risico vormt en anderzijds dat niet kan worden verwacht dat haar partner en hun kind zich tijdelijk dienen te vestigen in een ander land, met name ook gelet op het gegeven dat haar partner in België werkt.

In de mate dat verzoekster thans in haar verzoekschrift stelt dat het ondernemen van een verre reis met een jong kind op zich reeds een risico zou inhouden, merkt de Raad op dat niet blijkt dat zij – eventueel bij wijze van een actualisatie van haar aanvraag – enige melding heeft gemaakt van dit gegeven in haar aanvraag. Het komt evenwel aan de aanvrager toe duidelijk de buitengewone omstandigheden die hem verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen aan te geven. De Raad kan daarnaast ook slechts opmerken dat verzoekster zich op dit punt beperkt tot een algemene bewering, zonder dat zij dit gestelde staft aan de hand van enig begin van bewijs of enig concreet element aanbrengt dat reizen met haar kind redelijkerwijze niet mogelijk is. Het enkele gegeven dat het kind nog zeer jong is, impliceert nog niet dat reizen in redelijkheid niet mogelijk is. Gelet op de nog zeer jonge leeftijd van het kind kan ook worden aangenomen dat het zich makkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Waar verzoekster stelt dat van haar partner evenmin kan worden verwacht dat deze haar zou vergezellen nu deze werkt in België, merkt de Raad op dat verweerder op dit punt een dubbele motivering heeft voorzien, met name enerzijds dat de partner verzoekster eventueel kan vergezellen en anderzijds dat, indien dit niet mogelijk is, de thans bestreden beslissing enkel een tijdelijke scheiding van de partners tot gevolg heeft die niet disproportioneel is tegenover de plicht die de wet oplegt en geen breuk van de familiale relaties betekent. Door het louter herhalen dat haar partner werkt in België toont verzoekster het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aan. De Raad merkt ook op dat niet blijkt dat de partner zijn vakantieperiodes niet kan gebruiken om verzoekster (en haar kind) te gaan vergezellen in het herkomstland. Er blijkt evenmin dat zij geen contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Voormelde beoordeling van verweerder is bovendien ook in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State die luidt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoekster toont aan de

hand van haar uiteenzetting niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet blijkt of dat niet blijkt dat de verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen disproportioneel zou zijn ten opzichte van het privé- en gezinsleven. Het enkele gegeven dat de partner en het kind in een land zouden moeten verblijven waarvan zij niet de nationaliteit hebben, kan in dit verband ook geenszins volstaan.

Waar verzoekster nog kritiek uitoefent op het motief in de bestreden beslissing dat de afstammingsband met het kind, door overlegging van een Nederlands paspoort en een Belgisch bewijs van identiteit, niet afdoende wordt aangetoond, merkt de Raad op dat dit in wezen slechts een overtollig motief betreft, waarbij de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat verzoekster ook geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Dit motief betreft immers een bijkomende motivering, nadat verweerder reeds de situatie beoordeelde vanuit het oogpunt van een aangetoonde afstammingsband en met name stelde dat de verplichting om terug te keren naar haar herkomstland slechts tijdelijk is en dat het kind haar tijdelijk kan vergezellen naar het herkomstland. Omtrent deze motieven heeft verzoekster niet aangetoond dat deze kennelijk onredelijk zouden zijn.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.5. Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, merkt de Raad op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

In casu beperkt verzoekster er zich toe op algemene wijze melding te maken van een viertal situaties waarin vreemdelingen die ouder zijn van een kind met wettig verblijf zouden zijn gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, en dit nadat zij zich volgens verzoekster in hun verblijfsaanvraag zowel wat de buitengewone omstandigheden als de grond van hun aanvraag betreft hadden gesteund op artikel 8 van het EVRM. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoekster op geen enkele wijze haar bewering dat deze vreemdelingen tot een verblijf zijn gemachtigd onderbouwt met objectieve overtuigingsstukken, zodat dit betoog niet meer is dan een bewering die de Raad niet kan toetsen op haar objectiviteit. Daarenboven kan op basis van verzoeksters summiere feitelijke uiteenzetting ook niet worden vastgesteld dat deze vreemdelingen – in zoverre deze al tot een verblijf zouden zijn gemachtigd – zich in precies dezelfde omstandigheden bevinden als verzoekster. Zo liggen de verblijfsaanvragen van deze vreemdelingen niet voor, en kan aldus niet worden vastgesteld dat de argumenten ingeroepen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag dezelfde waren. Het is zo ook belangrijk te weten op welke wijze de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM concreet werd ingevuld, en welke concrete elementen in dit verband voorlagen. Zo kan niet worden uitgesloten dat in de aangehaalde zaken bijkomende elementen voorlagen die vermochten aan te tonen dat het wel degelijk bijzonder moeilijk of onmogelijk was de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Mogelijk werden deze aanvragen ook op een andere grond ontvankelijk verklaard. Verzoekster vermeldt weliswaar het zogenaamde 'OV-nummer', doch het is niet aan de Raad om het initiatief te nemen zich

dossiers van andere vreemdelingen te laten overmaken door het bestuur. De Raad beschikt zelf als dusdanig niet over een onderzoeksbevoegdheid.

Gelet op bovenstaande stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat gelijke gevallen ongelijk zouden worden behandeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS